

Πατρών Χρυσόστομος: «Οὐκ ἐπιλάθομαί σου Κωνσταντινούπολις...»

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Πατρών](#)

Σε κλίμα βαθειάς συγκινήσεως ετελέσθησαν στην Αποστολική πόλη των Πατρών, τα ιερά Μνημόσυνα, του αιιδίμου μαρτυρικού τελευταίου Αυτοκράτορος της Κωνσταντινουπόλεως, Κωνσταντίνου Παλαιολόγου και των συμπολεμιστών αυτού, ηρώων και μαρτύρων οι οποίοι έπεσαν επί των επάλξεων της Βασιλίδος των πόλεων, υπερασπιζόμενοι τα ιερά και τα όσια του Γένους μας, από τις βαρβαρικές ορδές των Οθωμανών.

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πατρών κ.κ. Χρυσόστομος, τέλεσε την Θεία Λειτουργία στον **πανηγυρίζοντα Ιερό Ναό Αναλήψεως του Σωτήρος, Πατρών**, συλλειτουργούντος του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κινσάσας **κ. Θεοδοσίου**. Στο μέσον του Ναού επί ηυτρεπισμένου βάθρου δαφνοστόλιστος είχε τοποθετηθεί η εικὼν του Κωνσταντίνου Παλαιολόγου και δίσκος μετά κολλύβων, ενώ εδέσποζαν οι Σημαίες, Βυζαντινή και Ελληνική.

Μετά το πέρας της Θείας Λειτουργίας, ο Σεβασμιώτατος εκήρυξε τον θείο λόγο, αναφερθείς στην Δεσποτική εορτή της Αναλήψεως του Κυρίου και εν συνεχεία

μίλησε για την άλωση της Κωνσταντινουπόλεως, η οποία ήτο μεγίστη συμφορά ουχί μόνο για το Έθνος μας, αλλά συμφορά παγκόσμιος...

«...Μνήμη της αλώσεως σήμερα», εσημείωσε ο Σεβασμιώτατος.

Η πόλις εάλω. Είναι αλήθεια ότι χάσαμε τα μάτια μας, το θησαυρό μας τον ανεκτίμητο. Χάσαμε της οικουμένης τον στέφανο και τον αδάμαντα. Χάσαμε την Αγιά Σοφιά μας, «τον της οικουμένης οφθαλμόν», ως χαρακτηρίζει την μεγάλη Εκκλησιά μας ο Αγιώτατος Πατριάρχης Φώτιος. Χάθηκε η παλιά της δόξα. Μόνο αν μη κανείς στην Αγιά Σοφιά θα μπορέση να καταλάβη το μεγαλείο του Γένους, αλλά και την συμφορά του.

Το φως εσβέσθη. Τα ψηφιδωτά εκαλύφθηκαν. Η Θεία Λειτουργία έπαψε και δεν τελείται πιά. Αλλ' όχι, τι λέγω, όχι, η δόξα λάμπει. Κλείστε τα μάτια σας και ταξιδέψτε εκεί και θα δήτε το Σταυρό να λάμπη στην κορυφή του τρούλου, τον ουρανό να ακουμπάει στους αέρινους θόλους και τον ήλιο να χρυσοστεφανώνει το καμάρι της φυλής μας. Κλείστε τα μάτια αδελφοί μου και ναί, θα δήτε τον Πατριάρχη, να μπαίνει μεγαλοπρεπώς και να ευλογή, να λειτουργή χρυσοφορεμένος και τον αυτοκράτορα στον Θρόνο. Κλείστε τα μάτια σας και θα ακούσετε τους πολυμελείς χορούς των ψαλτών να ψάλλουν ουράνιες – επίγειες μελωδίες, ποιος ξέρει, μαζί με τους αγγέλους «Τον Δεσπότην και τον Αρχιερέα» και όλος ο Λαός, οι χιλιάδες των Ρωμηών να ευγνωμονούν την Παναγία. «Τη υπερμάχω στρατηγώ τα νικητήρια». Κλείστε τα μάτια σας και θα ακούσετε φωνές Ελλήνων και θα δήτε πατήματα Ρωμηών.

Ναί, ναί, το κάλλος της Άγια Σοφιάς, παραμένει ανέπαφο, αμείωτο, ζη μέχρι σήμερα και θα ζη έως της συντελείας του αιώνος.

Το κάλλος της ζη μέσα στην Εκκλησία και μετά την άλωσι και καλλιεργεί σ'όλους τους Ορθόδοξους Λαούς τον Ορθόδοξο Πολιτισμό και το Ορθόδοξο Ρωμαίικο ήθος. Αυτό το κάλλος, θέρμανε τις καρδιές των σκλάβων, αυτός ο σταυρός πύργωσε την ελπίδα, αυτό το φως από το Άγιο Βήμα της Αγιά- Σοφιάς φώτισε στα σκοτάδια τετρακόσια ολόκληρα χρόνια .

Σ'αυτό το φως, σ' αυτό το κάλλος, οφείλουμε τη λευτεριά μας.

Αυτό το φως αυτό το κάλλος που το κράτησαν οι πατέρες μας τόσες και τόσες γενιές, καλούμεθα να το εγκολπωθούμε και να το κρατήσουμε, ιδιαίτερα σήμερα που η νεοελληνική παιδεία προβάλλει τον εξευρωπαϊσμό μας ως την μεγάλη ιδέα του Έθνους...και εσυνέχισε:

Η Πόλις εάλω, αλλά δεν παραδόθηκε. Είναι ζωντανή. Ο Βασιληάς δεν είναι

μαρμαρωμένος, αλλά ζει μέσα στις καρδιές όλων όσοι αισθάνονται Ρωμηοί. Η Κωνσταντινούπολη ζει σε όλα τα πλάτη και μήκη της γης, όπου σήμερα υπάρχει Ρωμαϊκή ψυχή και καρδιά...

...Το Οικουμενικό Πατριαρχείο, είναι ο Ιερός πυρήνας γύρω από τον οποίο ενούται το όνειρο όλων των Ορθοδόξων Ελλήνων για την ανάσταση της πεπτωκυίας σκηνής.

Είναι η ιερά Εστία του Γένους, η οποία πιστεύομεν ακραδάντως, ότι χάριτι Θεού, θα παραμένη παρά τις δυσκολίες, αναμμένη για να θερμαίνει και να φωτίζει του γένους την πορεία και τις ψυχές μας.

Το Πατριαρχείο παρά τα κατά καιρούς δεινά και τα προβλήματα τα οποία αντιμετώπισε και αντιμετωπίζει αποδείχτηκε, είναι και θα παραμένη ο συνεκτικός δεσμός των Ορθοδόξων Χριστιανών, Ελλήνων και μη, πάνω από Έθνη, χρώματα, γλώσσες και φυλές, συνεχίζοντας τον ρόλο του υπέρ της δόξης του Εσφαγμένου Αρνίου και της σωτηρίας των Ανθρώπων.

Η Μεγάλη του Χριστού Εκκλησία, θα παραμένη ο Ήλιος της ζωής μας, και το ιερό ορόσημο της πορείας μας. Θα είναι ο ευλογημένος προορισμός μας και τα πάντα στη ζωή μας θα υφαίνονται γύρω απ'αυτήν. Όλοι θέλουν να την επισκεφθούν και όσες φορές και εάν πάνε, είναι σαν να την επισκέπτονται για πρώτη φορά. Η ψυχή έλκεται από το μεγαλείο της και την πνευματική της ακτινοβολία και λαμπρότητα.

Όσοι δεν πρόφτασαν να πάνε ή δεν θα μπορέσουν να την επισκεφθούν, την έζησαν και την ζούν με τον δικό τους συγκλονιστικό, εσωτερικό βιωματικό τρόπο.

Όσο και αν κάποιοι σήμερα αγωνίζονται να αμβληθούν οι όποιες αναφορές στην κοιτίδα του Γένους και στις αλησμόνητες πατρίδες, πρέπει να γνωρίζουν ότι στο αίμα των Ελλήνων, υπάρχει η ρίζα, η φύτρα η πνευματική, η ένωση με τα ζώπυρα του πολιτισμού μας και της ιστορίας μας...

Μνήμη της αλώσεως σήμερα, Αδελφοί μου.

Και αν η Πόλις εάλω, ουδ'επί στιγμήν εσβέσθη η πνευματική της ακτινοβολία, ουδέποτε έπαψε να είναι η προκαθημένη της αγάπης μας, αυτή η βρυσομάνα, που ακόμα σκλαβωμένη, ποτίζει και σήμερα και θα ποτίζει για πάντα του Γένους μας τις Άγιες ρίζες.

Για κείνη θα μείνη μέχρι της συντελείας του αιώνος ο λόγος του κλεινού και θεορρήμονος Γρηγορίου του Ναζιανζηνού:

« Ὡ Κωνσταντίνου κλειτὸν ἔδος μεγάλου.

ὀπλοτέρη Ῥώμη, τόσσον προσφέρουσα πολήων,

ὁσσάτιον γαίης οὐρανὸς ἀστερόεις»

(Γρήγ. Θεολ. ποίημ. 1')

δηλ. « Ὡ δοξασμένη καθέδρα τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου, νεώτερη Ῥώμη, ποὺ τόσο ξεπερνᾷς κάθε ἄλλη πόλι.

ὅσο τὴν γῆ ὁ ἀστροστόλιστος οὐρανός....» .

Και ἐπειδὴ τὸ ποίημα αὐτὸ ἴσως εἶναι βαρὺ γιὰ τὴν ἀκοή και δυσνόητο ἀπὸ τὸν νοῦ τοῦ σημερινοῦ Ἑλληνα που ζῇ τραγικὰ τὴν ἐποχὴ τῆς Ἑλληνικῆς λεξιπενίας, ας τελειώσωμε με ἓνα ἀπλοῦν ποίημα ἐνός Ἑλληνα Μουσικοσυνθέτη:

«Πόλι γλυκειά, Πόλι ἀγαπημένη,

Πόλη ζωή, Πόλη ἐλπίδα,

Πόλη Θεοῦ, Πόλη μὴ κλαῖς

θάρθει καιρός».

Ἡ Κωνσταντινούπολη καί μέχρι σήμερα μέ πόνο κραυγάζει.

Μον' ἓνα δῶρο ὀλημερίς καὶ ὀλονυχτὶς προσμένω

κι ἀκόμα δὲν μοῦ τὸ φερε τὸ κύμα τ' ἀφρισμένο.

Μον' ἓνα δῶρο λαχταροῦν τὰ μάτια μου καὶ κλαίνει.

Ἀτίμητο στ' ἀτίμητα. Ἐλευθεριὰ τὸ λένε.

Ἐν συνεχείᾳ σε κλίμα βαθειᾶς συγκινήσεως ἐτελέσθη τὸ ἱερό Μνημόσυνο τῶν αοιδίμων Προμάχων και Ὑπερασπιστῶν τῆς Βασιλευούσης και ἐψάλη ὁ Ἐθνικός Ὑμνος.

